

третіх осіб. Отже, перевести свої податкові борги на іншу особу (тобто передати обов'язки з їх погашення третій стороні — новому боржнику) заборонено. Це частково підтверджує і Цивільний Кодекс, згідно з яким цивільне законодавство не застосовується до податкових відносин, якщо інше не встановлено законом. У свою чергу, і податковий орган не може уступити своє право вимоги податкового боргу платника податків іншим особам.

А от уступити податковим органам своє право вимоги до інших суб'єктів господарювання (третіх осіб) у рахунок погашення податкового боргу платник податків може. Згідно із податковим законодавством, додатковим джерелом погашення податкового боргу може бути заборгованість інших осіб перед платником податків, право вимоги якої може бути переведено на орган стягнення. Отже, платник-кредитор, в якого в боржниках є інші суб'єкти господарювання, може передати своє право вимоги за такою заборгованістю до цих осіб податковим органам у рахунок погашення свого податкового боргу.

За домовленістю сторін переведення боргу може відбуватися як на безоплатній основі, так і за компенсацію. У першому (безоплатному) випадку передбачається, що новий боржник погасить переведений борг перед кредитором без отримання будь-якої подальшої компенсації за це з боку первісного боржника. У другому випадку мається на увазі, що, погасивши заборгованість перед кредитором, новий боржник згодом отримає від первісного боржника плату (компенсацію), розмір якої встановлюється за домовленістю сторін і може навіть перевищувати суму основного боргу.

Варто зауважити, що особливих (спеціальних) норм щодо обліку та оподаткування операцій переведення боргу чинне законодавство не містить. А тому при відображенні таких операцій в обліку доводиться керуватися загальними обліковими принципами.

Як бачимо в умовах економічної кризи, підприємства можуть використовувати різні варіанти, коли сторони можуть удаватися до операцій переведення боргу, використовуючи їх у своїх інтересах. Також операції переведення боргу можуть застосовуватися і в зовнішньоекономічних відносинах.

Література:

1. *Господарський кодекс України від 16.01.2003 р. № 436-IV.*
2. *Цивільний кодекс України від 16.01. 2003 р. № 435- IV.*

Гаврик О.В.
студ. гр. ЕОАм-12
Національний університет “Львівська політехніка”
Науковий керівник - Коваль З.О.,
к.е.н., доц. кафедри обліку та аналізу

ОРГАНІЗАЦІЯ ОБЛІКОВОЇ ПОЛІТИКИ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Організація обліку на підприємстві є однією з найважливіших умов успішної діяльності підприємства. Для забезпечення ведення бухгалтерського обліку підприємство самостійно вибирає форми його організації: введення в штат підприємства посади бухгалтера або створення бухгалтерської служби, як самостійного структурного підрозділу, на чолі з головним бухгалтером; користування послугами спеціаліста з бухгалтерського обліку, зареєстрованого як підприємець, який здійснює підприємницьку діяльність без створення юридичної особи; ведення на договірних засадах бухгалтерського обліку централізованою бухгалтерією або аудиторською фірмою; самостійне ведення бухгалтерського обліку і складання звітності безпосередньо власником або керівником підприємства. Підприємство самостійно визначає облікову політику своєї діяльності [1,ст.25].

Важливою передумовою раціональної організації обліку на підприємстві є правильна розстановка кадрів на окремих ділянках облікового процесу, встановлення такої структури

апарату бухгалтерії, яка якнайбільше відповідала б конкретним умовам роботи підприємства. Чисельність облікового апарату і його структура значною мірою залежать від обсягу облікових і контрольних робіт, від форми організації й автоматизації обліку, а також від таких факторів, як масштаби виробництва і структура управління ним.

Найбільш поширена така структура апарату бухгалтерії, коли в її складі виділяють групи з обліку матеріальних цінностей, праці і заробітної плати, затрат на виробництво, готової продукції та її реалізації, а також узагальнення всіх даних обліку і складання звітності.

Бухгалтерський облік на підприємствах і в організаціях є складовою ланкою в загальній системі народногосподарського обліку. Тому він повинен здійснюватися відповідно до чинних законодавчих актів, затверджених урядом, та нормативних актів Міністерства фінансів і Держкомстату України про порядок організації обліку на окремих ділянках, а також галузевих інструкцій. Тільки у такому випадку буде забезпечена єдність методології обліку й одержання звітної інформації, необхідної для контролю, аналізу й оперативного управління як окремим господарством, так і економікою країни в цілому [3,ст4].

Важливу роль в успішному розв'язанні завдань, покладених на апарат бухгалтерії, відіграє чітке розмежування обов'язків між окремими її працівниками. Функції кожного облікового працівника, його обов'язки, відповідальність за ведення обліку і права визначаються службовими характеристиками і посадовими інструкціями. Це дає змогу уникнути знеособлення у виконанні облікових робіт, створює умови для злагодженої і планомірної роботи облікового апарату, одержання своєчасної і якісної економічної інформації, потрібної для управління господарством. Основою удосконалення бухгалтерського обліку є підвищення рівня економічних знань та ділової кваліфікації працівників обліку, оскільки в сучасних умовах правильно і раціонально організувати облікові роботи в господарстві можуть тільки спеціалісти, які знають як методологію і техніку обліку, так і економіку виробництва. Вони повинні володіти певним рівнем знань в галузі планування, фінансування, кредитування, економічного аналізу, права, ефективно використовувати сучасні засоби обчислювальної техніки для опрацювання обліково-економічної інформації [2, ст.42].

Отже, в ринкових умовах господарювання, щоб головний бухгалтер міг виконувати свої обов'язки і використовувати свої права, він повинен бути економічно і юридично освіченим, знати різні методи формування тих або інших показників і результатів діяльності, повинен вміти вибрати і запропонувати керівництву той варіант облікової політики, який найбільш повно забезпечує реалізацію прийнятої на підприємстві фінансової стратегії.

Збільшення і ускладнення господарських зв'язків в умовах ринку, а звідси - зростання оперативної інформації, необхідної для управління, вимагають подальшого удосконалення організації бухгалтерського обліку, а також підвищення рівня економічних знань та ділової кваліфікації всіх облікових працівників. Раціонально організувати облік можуть тільки спеціалісти, які володіють глибокими знаннями як з методології і техніки бухгалтерського обліку, так і з економіки, права, аналізу й аудиту[1,ст.26].

Література:

1. Малишків О. *Облікова політика в "новому" бухобліку або звикання до нововведення.*// *Главбух.* -2000. -№9. –С.31
2. Кушина О. *Про облікову політику підприємства.*// *Баланс.* -2000. - №5. -С. 45
3. Онишко Д. *Облікова політика підприємства.*// *Все про бухгалтерський облік.* -2001. - № 11(557). -С. 4.